

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρθεράει εις την κόραν ημών ἀπηρεσίας και υπό του Οικουμηνικού Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς:</p> <p>Ἐτησία... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Τρίμηνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶς:</p> <p>Ἐτησία φρ. γρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν Ἰην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λελ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. γρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτών, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1908</p>	<p>Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 27</p>

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

(ΡΩΣΙΚΗΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΝΑ, ΥΠΟ Β. ΜΙΕΝΕΡΟΒΙΤΣ-ΛΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Οἱ χωρικοὶ εἶχαν μεγάλην διάθεσιν νὰ ζυλοφορτώσουν τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ πάλιν παρενέβη ὁ Σάσας καὶ ἐρώναξε:

— Θὰ μὲ σκοτώσετε πρώτα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐγγίσετε!

— Καλὰ λέει, εἶπεν ὁ Κιρκάσιος.

— Ποῦς λοιπὸν θὰ τὴν τιμωρήσῃ;

— Ὁ Θεός!... Αὐτὸς μόνος τιμωρεῖ.

Οἱ χωρικοὶ τὸ ἀνεγνώρισαν, καὶ ἀπεφάσισαν μόνον νὰ διώξουν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ χωρίον των εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Ὅταν διηγῆθησαν εἰς τὸν Κιρκάσιον τί ἔκαμιν ὁ Σάσας διὰ νάναχαιτίσει τοὺς πολεμοχαρεῖς νέους τοῦ χωρίου, ὁ ἀρχηγὸς τὸν συνεχάρη καὶ τῷ εἶπε:

— Σοῦ χαρίζω τὸ ἀλόγόν μου. Εἶνε σπάνιον ζῷον. Οὔτε εἶδόν τόπον σου δὲν θὰ βρῆς τέτοιο.

Ὁ Σάσας ἤθελε νάρνηθῆ τὸ δῶρον, ἀλλὰ ὁ Πάρφιν τὸν ἐμπόδισε.

— Ὅχι! πρέπει νὰ τὸ δεχθῆς, εἰδεμὴ θὰ τὸν προσβάλλῃς.

Καὶ οὕτω ὁ Σάσας ἀπέκτησε ἄλογον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'.

Πρὸς τὴν ἐστίαν

Τὸ φθινόπωρον ἐκλαίει μὲ τὰ ψυχρά του δάκρυα, ὁ ἀνεμὸς ἐστέναζε σωρευῶν τὰ χιόνια, ἀλλὰ τὰ μεγάλα

ψύχη δὲν εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὸ ποτάμι ἔρρεεν ἀκόμῃ.

Ἐβράδουζεν ἑνωρὶς καὶ τὰ παιδιὰ ἐμαζεύοντο εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ὁ Σάσας τὰ ἐδίδαζε ἢ τοῖς διηγέτο καιμυλιαν ἱστορίαν. Πόσες φορές μετενόει τώρα διότι ἄλλοτε δὲν ἐμελέτησε πολὺ!.. Εἰς τὸ σπίτι του εἶχεν ὀλόκληρον βιβλιοθή-

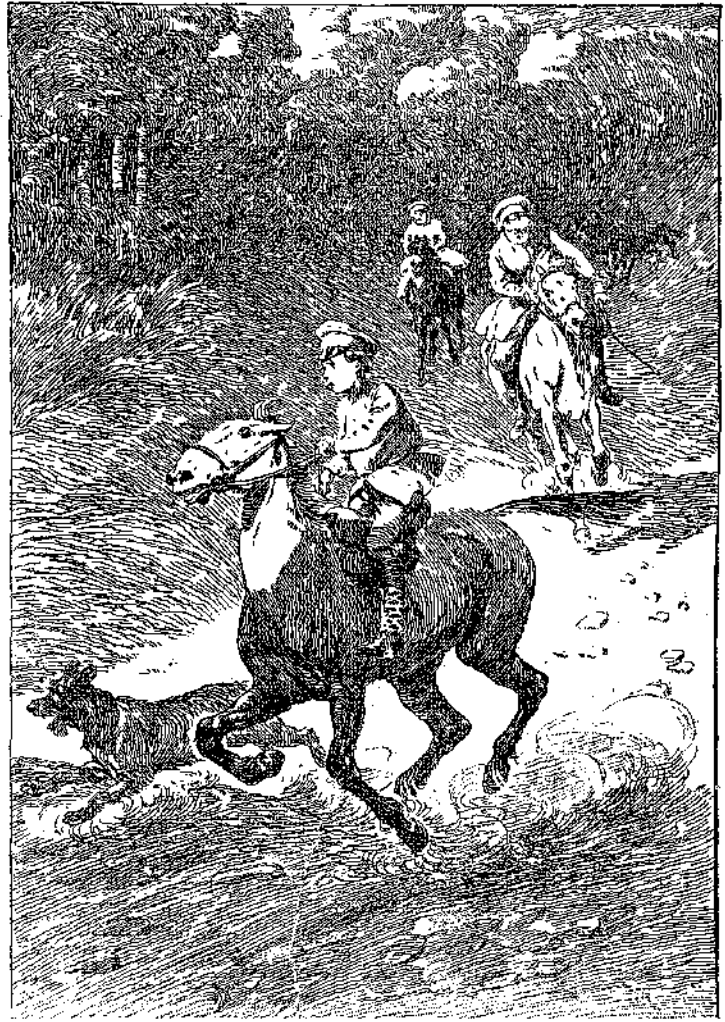
κην εἰς τὴν διαθέσιν του καὶ ἀκόπως ἤμποροῦσε νὰ λύῃ κάθε του ἀπορίαν, ἐνῶ ἐδῶ καὶ ἡ παραμικροτέρα γνώσις τῶ ἦτο πολὺτιμος. Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐτριγύριζαν μὲ δλάνοικα μάτια καὶ δὲν ἐχόρταιναν νὰ τὸν ἀκούουν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς, ποῦ ἤρχοντο κάποτε διὰ νὰ παίρνουν τὰ παιδιὰ των διὰ τῆς βίας, εἰς τὸ τέλος ἐγλυκαίνοντο καὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Σάσα, καὶ ἐκάθηγον εἰς τὰ θρανία καὶ τὸ μάθημα παρετίετο ἀργά...

Ἔτσι ἐπερνοῦσαν αἱ ἐβδομάδες, καὶ ὁ Σάσας μόνον ὅταν εὗρισκετο μονάχος, ἤσθάνετο τὴν ἐρημίαν του.

Ἡ ζωὴ του ἦτο τώρα σκόπιμος, εἶχεν ὀσὴν ἐργασίαν ἤθελε, ἀλλὰ ἡ καρδιά του δὲν ἦτο ἡσυχὴ καὶ ἡ παλαιὰ ἐκείνη πληγὴ τοῦ ἐπονοῦσεν ἀκόμῃ.

Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὸ σπίτι του, τὴν μητέρα του; Τὴν ἐφαντάζετο ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχην, νὰ περιφέρεται εἰς τὰ φωτισμένα δωμάτια, κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπέρας τοῦ φθινοπώρου, καὶ νὰ τὸν ἐνθυμῆται μὲ πόνον... Τώρα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλληλογραφοῦσαν. Κ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν ἐπιστολήν, πολυσέλιδον, σχεδὸν σὰν τετράδιον, καὶ πυκνογραμμένην. Πόσα τοῦ ἔγραφε! Ἐραίνετο ἡσυχῇ, εὐχαριστημένη, ἀλλ'

«Ἐπὶ τὰ ἕλην τοῦ Σάσα...» (Σελ. 198, στ. α'.)

ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάθε γραμμὴν, ἀπὸ κάθε λέξιν, ἀναγινώσκω τὴν ἴσην τῆς καὶ ἢ στενοχωρία. Ἄν ἠμποροῦσε, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς τὸ χωρίον, νὰ ὑπάγῃ δι' ἄλλιον καιρὸν εἰς τὸ σπίτι του, νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ!...

Τώρα δὲν εἶνε τόσο δύσκολον ὅσον ἦτο τότε... Πρῶτον ὁ δρόμος εἶνε εὐκολώτερος... ἢ ἄμμος τῆς στέπας εἶνε σκεπασμένη με χιόνια... ἔπειτα ἔχει καὶ ἄλλογον τώρα... Ὅποτε θέλει εἰσπορεῖ νὰ τὸ σελλώσῃ καὶ νὰ φύγῃ... Εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ τὸ πῇ καὶ τοῦ Πάρφιν, καὶ νὰ πῆρῃ μαζί του κ' ἓνα τουφέκι, διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν.

Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐσυλλογίσθη καλά, ὁ Σάσας ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὀριστικῶς. Μίαν ἡμέραν ἐκράζε τὸν Βάσκαν καὶ τοῦ εἶπε:

- Ἄν τὰ βῆρες, Βάσκα, τί σκοπεῖς νὰ κάμω;
- Τί;
- Μάντευσε το!
- Κανένα δίχτυ νὰ πιάνῃ ἀρκοῦδες;
- Ὅχι.
- Νὰ δειρῆς τὸ Σαμσόνκα;
- Οὔτε.
- Τί λοιπόν;
- Νὰ σοῦ πῶ: Ἄντιο, Βάσκα!
- Κ' ἔπειτα;
- Τίποτ' ἄλλο. Ἄντιο, Βάσκα!
- Ἄ! πάλι θέλεις νὰ μᾶς τὸ σκάσης;! Μ' αὐτὴ τῇ φορᾷ, νὰ τὸ ξέρης, δὲν θὰ φανῶ τόσο κουτός... Ὡς τὸ πῶ τοῦ Πάρφιν!
- Μπορεῖς νὰ τοῦ τὸ πῆς. Ἐγὼ δὲ θὰ φύγω κρυφά.
- Τότε δὲ θὰ τὸ σκάσης... θὰ φύγῃς μόνο...
- Ἀπλούστατα: Ἄλογο ἔχω, θὰ πάρω κ' ἓνα τουφέκι καὶ θὰ φύγω.
- Ἄς νὰ σάρισον;
- Μὰ δὲ θὰ λείψω πολὺ. Σὲ δυὸ ἐβδομάδες θὰ γυρίσω.
- Θέλεις νὰ ἰδῆς τὴν μητέρα σου... Δίχτυ ἔχεις... Ἐπειτα ἔχεις τόσο καιρὸ νὰ φῆς καλὸ φαί!
- Ὅλο τὸ φαί ἔχεις 'στὸ νοῦ σου καὶ νομίζεις πῶς κ' ἐγὼ αὐτὸ συλλογίζομαι. Δὲ ντρέπεσαι! Ἄμα πεινᾷ κανεὶς, ὅλα τὰ φαγητὰ εἶνε καλά.
- Ὡς πάρῃς καὶ τὸν Κολοδό;
- Ἐννοεῖται. Μπορεῖ ποτε νὰ χωρισθῶ τὸν Κολοδό;
- Ἐ, ἀφοῦ θὰ πᾶς με ἄλογο... Ὅρκισον μου ὅμως πᾶς θὰ γυρίσης!
- Γιατί νὰ ὀρκισθῶ;
- Ὅχι, θέλω νὰ ὀρκισθῆς. Πῆς: «Νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια ἂν σοῦ λῶω φέμματα!»
- Καλὰ λοιπόν, νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια.
- Ἐρεῖς γιατί; Γιατί ἂν εἶνε νὰ γυρίσης ἀλήθεια, ἐρχομαι μαζί σου κ' ἐγὼ.

— Μὰ τὸ ἄλογο μου θὰ μπορῇ νὰ σηκῶν τρεῖς; σένα, ἐμένα καὶ τὸν Κολοδό;

— Μπᾶ! γυρεύω τοῦ Πάρφιν καὶ μοῦ δανεῖζει ἓνα ἄλογο. Δὲν τὰ χρειάζονται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

— Ἐλεγα πῶς θάρῃστε, τοῖς εἶπεν ὁ Πάρφιν.

— Στὴν ἐξοχὴ δὲν ἀργεῖ κανεὶς ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ Βάσκας. Γιατί 'στὴν κοιλιὰ του ἔχει ἓνα κουδουνάκι ποῦ κουδουνίζει κάθε ὥρα: ντίγκ!... ντίγκ!... κεινῶ!...

Καὶ ἔφαγα: — Ἄν ξέρατε τί σοφίσθηκα πάλι ὁ Σάσας!

— Γιατί βιάζεσαι; τὸν διεκοφεν ὁ Σάσας. Ἐγὼ εἶχα σκοπὸ νὰ τὸ πῶ μετὰ τὸ γεῦμα.

— Μὰ τί πρέχει; ἠρώτησεν ὁ Πάρφιν. — Θέλω νὰ πῶ 'στὴν μαμμά, νὰ μείνω καμμιά δεκαπενταριά ἡμέρες.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου. Ἄλογο ἔχεις, ἄντρας εἶσαι τώρα, μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου σοῦ ἄρῃσει.

— Κ' ἐγὼ θὰ φύγω μαζί με τὸ Σάσας, ἐδήλωσεν ὁ Βάσκας.

— Ἐννοεῖται, ὁ Σάσας δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς ἐσέ.

— Ἦθελα μόνο νὰ σε παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσης ἓνα ἄλογο... Ἐννοια σου, θὰ τὸ προσέχω.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, εἶσαι καλὸ χωριάτοποῦλο ἐσύ!... Ὡς σὰς συνοδεύσω ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους καὶ ἀπὸ 'κεῖ θὰ σὰς δεῖξω τὸ δρόμο.

Καὶ ὁ Πάρφιν, συλλογισμένος, ἐκύταζε τὸν Σάσας με βλέμμα γλυκὸ καὶ μελαγχολικόν.

— Ἀλήθεια, πρέπει νὰ πᾶς νὰ παρηγορηθῆς τὴν μητέρα σου... Ὡς στενοχωριέται μονάχη τῆς.

Ἡ Μελανία ἤρχισε νὰ κλαίῃ. — Γιατί κλαῖς; τῆς εἶπεν ὁ Σάσας. Ὡς ξαναγυρίσω.

Ἡ Μελανία δὲν ἀπεκρίθη λέξιν.

— Ναι, τώρα πιά εἶσαι ἄντρας, ὑπέλαβεν ὁ Πάρφιν... Ἦλθες ἐδῶ καὶ δὲν ἤξερες νὰ κάμῃς μόνος σου τὸ παραμικρό. Ὅταν σὲ εἶδε ὁ θεὸς σου... δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, ἂν σ' ἔβλεπε τώρα ὁ θεὸς σου, θὰ ἔμενε πολὺ εὐχαριστήμενος. Ἡ ἐξοχὴ σὲ ὠφέλησε πολὺ καὶ σ' ἔμαθε νὰ ζῆς... Ἀλλὰ καὶ σὺ ὠφέλησες ἐμᾶς καὶ κάτι μᾶς ἔμαθες... Νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς δὲ θὰ σε ξεχάσουμε ποτέ.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψεν ὀλίγον...

— Μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ κανεὶς σὲ δυὸ ἐβδομάδες! ἀπεκρίθη ὁ Σάσας, μὴ ἐνοεῶν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Ἀπρόσβητος συνάντησις.

Τὴν νύκτα ὁ Σάσας ἐξύπνησε πολὺς φορές.

Ἐβλεπε διὰ τῆς φαντασίας τὴν μητέρα του, με τὰ γλυκὰ τῆς ἐκεῖνα μάτια, ποῦ τόσον συχνὰ ἐγέμιζαν δάκρυα, ὡς ὅτις τὸ παιδί τῆς— ὄλλοτε Σάσας— τῆς ἐπροξενούσε λύπην... Πῶς θὰ χαρῇ νὰ τὸν ἰδῇ τώρα, ποῦ ἄλλαξε τόσον πολὺ! Δὲν θὰ φοβῆται πλέον δι' αὐτόν.

Ἐμαθε νὰ ἐργάζεται, ἔμαθε νὰ ζῆ... Ἐσηκώθη τὸ πρῶτ' εὐδιάθετος.

Ἐκτυποῦσαν τὴν θύραν του. Φωναὶ παιδικαὶ ἀπέξω τὸν ἐκράζαν.

— Σαμσόνκα... ἐσύ εἶσαι;... Καὶ ὁ Στέφανος; καὶ ὁ Πέτρος;

— Ἀλήθεια μᾶς φεύγεις;

— Ναι... μὰ δὲν θὰ λείψω πολὺ.

— Μὲ τὸ Βάσκα;

— Ναι.

— Καὶ τί θὰ γίνουμε χωρὶς ἐσέ;

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τὸν εὐχαρίστησαν πολὺ. Ἀλήθεια, εἶχε γίνῃ ἀπαραίτητος... ἢ ἀπουσία του δὲν θὰ παρήρχτο ἀπαρατήρητος...

— Ὡς διαβάσετε καὶ χωρὶς ἐμέ. Ὁ Σαμσόνκας θὰ πάρῃ τὴ θέσι μου.

Οἱ δύο φίλοι ἐκαθαλλίκευσαν. Ὁ Πάρφιν καὶ οἱ υἱοὶ του θὰ τοὺς συνώδευαν. Ἡ Μελανία ἐκλαίει διπλώνουσα τὰ φωνιά καὶ τὰ κρέατα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Μὴν κλαῖς, θὰ γυρίσω! — Ἄλλ' ἡ Μελανία δὲν ἀπεκρίνετο κ' ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ. Αὐτὴ ἤξευρε καλύτερα ἀπὸ τὸν Σάσας ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ὄχι.

Ἐξέκίνησαν. Τὸ δάσος, με τὴν χειμερινὴν του στολὴν, ἦτο ἤρεμος, σιωπηλόν. Φύλλον δὲν ἐκινεῖτο. Οἱ ταξιδιωταὶ μᾶς τὸν διέσχιζαν ἐντὸς ὀλίγου. Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ τέλος, ὁ Πάρφιν ἔφαγε ἑστατάτησε.

— Λοιπόν, Σάσας καὶ Βάσκα, στὸ καλὸ. Ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ἐπέφευσαν ὅλοι.

— Ἐλάτε νὰ φιληθῶμε. Γιατί ὁ Θεὸς τὸ ξέρεῖ ἂν θὰ ξαναϊδωθῶμε. Εἶμαι γέρος... μπορεῖ νὰ μὴ εὑρεθε καὶ ζωντανό.

Ἡσπάζθη τὸν Σάσας καὶ τὸν Βάσκαν καὶ τοὺς εὐλόγησε.

— Πηγαίνετε τώρα... πηγαίνετε εἰς τὸ μεγάλο κῆσμον, ἀλλὰ μὴν ξεχνάτε καὶ τὸ χωριουδάκι μας... Πῆτε 'στὸν Ἀλέξη Λούβοβιτς ὅτι ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Μὰ ποῦ θὰ τὸν ἰδῶ; ἠρώτησεν ὁ Σάσας.

— Δὲν ξέρω... Βλέπετε κείνον-ἐκεῖ τὸν καπνὸ, πέρα στὴ στέππα;... Νὰ πᾶτε ἴσια 'κεῖ... Ἄμα νυκτώσῃ, θὰ ἰδῆτε φῶς... Γιατί σας, παιδιά, στὸ καλὸ.

Ὁ Θεὸς μου! Αὐταὶ λοιπὸν αἱ στέππαι πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἦσαν τόσο φλογεραὶ; Ἐδῶ ὁ Σάσας ἐκινδύνευε νὰποθῆν ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν... Ἐνας ἀέρας ὑπόφυρκος καὶ καθαρὸς ἐσάρωνε τώρα τὴν λευκὴν ἐκείνην ἔρημον, καὶ ἐγέμιζε τὸ στήθος με κάτι δροσερόν, ὑγιεινόν καὶ ζωογόνον. (Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΓΚΡΙΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,"

Ὁ κ. Ι. Μαγκριώτης, διευθυντῆς τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Κωνσταντινουπόλεως Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ Γένους παιδαγωγῶν καὶ ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων φίλων τῆς «Διαπλάσεως», πολλὰ ἐνεργήσας ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς του ἐγγράφως συνδρομητὰς, ὡς ἐξῆς ἀπαντᾷ εἰς εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως»: «Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 17 Μαΐου 1908.»

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ἐλαβον τὴν τελευταίαν ἡμῶν ἐπιστολὴν καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς φιλόφρονας ἡμῶν λόγους. Σὰς βεβαίως εὐχαριστῶ, διὸ καὶ ἂν ἐπράξα καὶ πρῶτῳ ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως, τὸ πρῶτῳ οὐχὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλ' ἐν ἐπιγνώσει τῆς μεγίστης ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ ἠθικοπολιτικῆς ὠφελείας, τῆς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ «ἐπιπροσπονητοῦ ὄντως περιοδικοῦ Σας» προσηγορευμένης τῆς «νοητικῆς ἡμῶν».

Ἀπορῶ δὲ τῇ ἀληθείᾳ πῶς δὲν ναιωροθώθῃ μέχρι τοῦδε νὰ φθάσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν εἰς ὃ ὑμεῖς ὠρίσαστε ὄριον πρὸς πολυτελεσιτέραν τῆς Διαπλάσεως ἔκδοσιν. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδασκαλοὶ ἐπρεπε μέχρι τοῦδε νὰ κατακλημμυρῶσιν πᾶσαν ἐργασίαν ἑλληνικὴν διὰ τῆς Διαπλάσεως, καταλλήλως πρὸς τοῦτο κατηχητικῆς ἡμῶν καὶ τέκνα. Ἄλλ' ὡς ἔχονσι δυστυχῶς τὰ ἡμέτερα, περὶ ὧν δὲν ἐπιουσιώδη τυρβάζομεν, παραμελοῦντες τὸ σπουδαιότερον, δηλ. τὴν διάπλασιν καὶ θαυμάσιον τῆς καρδίας τοῦ μικροκόσμου ἐξ ἀπαλῶν ἀδελφῶν...»

Ἐπιτελοῦν μετὰ τῆς προσηγορευμένης πρὸς Ὑμᾶς ἡμῶν καὶ ὑπολήψεως.

«Ὅλος Ὑμῶν» «Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ»

Καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ι. Μαγκριώτη λέγει αὐτὰ. Ἡμεῖς δὲ τί ἐχομεν εἰς ἀπάντησιν; Τὸ δυσάρεστον, τὸ πολὺ δυσάρεστον γεγονός, ὅτι οὔτε μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τοῦ ἔσοπαθώματος μέχρι τέλους Μαΐου, ΔΕΝ καταρτίθη νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς συνδρομητῶν, διὰ τὴν

πολυτελεῖ ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Ὡς τὸ ἰδῆτε, ὅταν εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῇ ἡ κίνησις τοῦ ἔσοπαθώματος. Ὡς τὸ ἰδῆτε καὶ ὁ κ. Μαγκριώτης, καὶ βεβαίως θάπορῃσι περισσοτέρον ἂν ὅσον φαίνεται ἀπορῶν εἰς τὴν τῶσφ τιμητικὴν καὶ κολακευτικὴν δι' ἡμᾶς ἐπιστολὴν του.

Καὶ ἡμεῖς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀποροῦμεν.

Πόσο ἔλαβον μέρος ὡς τώρα εἰς τὸ ἔσοπαθῶμα; Διακόσιοι; τριακόσιοι; τὸ πολὺ. Καὶ ὅμως οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἀριθμοῦνται κατὰ μόνδας... χιλιάδων. Τί ἔκαμαν λοιπὸν τόσο ἄλλοι;... «Οἱ δὲ ἄλλοι ποῦ;» καθὼς ἠρώτα μίαν φορὰν καὶ ὁ Χριστός...

Ὅσοι καὶ ἂν εἶνε ἐκεῖνοι, τοὺς ὅποιους πρέπει νὰ ἐξαιρέσωμεν, εἴτε διότι ἐνήργησαν ἀλλ' ἀπέτυχαν, προσκύφοντες κατὰ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινοῦ, εἴτε διότι ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας των ἢ ὡς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ζοῦν δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐνεργήσουν ἀποτελεσματικῶς, πάλιν μένει ἓνας μεγάλος, πολὺ μεγάλος ἀριθμὸς συνδρομητῶν μας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ διαφύγῃσιν.

Δὲν εἶνε λυπηρότατον αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;... Τόσον δύσκολον ἦτο νὰ ἐνεργήσουν καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ ἐγγράφουν τοὺς ἀπαιτούμενους ἓνα νέον συνδρομητῆν; Τί θὰ τοῖς ἐστοίχη;... Ὀλίγον κόπον, ζῆλον καὶ φροντίδα. Ἀλλὰ πόσῳ μεγάλον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, πῶσον εὐχάριστον δι' ὅλους καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους!...

Δὲν τοὺς συνεκίνησε τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο τὸ εὐχλωτόν τοῦ κ. Κατζίδακι, τὸ ὅποτον ἠλέκτρισε πραγματικῶς τοὺς ἔσοπαθώσαντας. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ τοὺς συγκινήσῃ ἢ μετὰ τὸν πόνον γραμμῆν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Μαγκριώτη. «Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδασκαλοὶ, λέγει ὁ κ. Μαγκριώτης, πρέπει νὰ κατηχοῦν τέκνα καὶ γονεῖς. Ἄλλ' οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, οἱ ὅποιοι καλῶς γνωρίζουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὠφέλειαν τοῦ περιοδικοῦ μας, δὲν εἶνε ἴσως πολὺ καταλλήλοτεροι διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς κατηχησεως; Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃσιν εὐκρινῶς, μετὰ τὴν καρδίαν των, νὰποθά-λουν, πρὸς στιγμὴν ἔστω, αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν, κατὰ τῆς ὁποίας προσκόπτει κάθε εὐγενὴς προσπάθεια.

Ὡς δὲ παρὰ τὰς τῆς προθεσμίας τοῦ ἔσοπαθώματος μετὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Καὶ ἴσως ἡ ἐποχὴ, τώρα τὸ καλοκαίρι, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ὅταν τὰ παιδιὰ κατὰ θέλουν νὰ διαβάσῃσιν, εἶνε καταλλήλοτερα διὰ ἔσοπαθῶμα ἀποτελεσματικόν. Καὶ ἂν οἱ συνδρομηταὶ μας, μετὰ τὸν ἐνδιαφέρον, μετὰ τὸν ζῆλον, ἀποφασίσουν νὰ ἐργασθῶν, τὸ σχέδιόν μας θὰ πραγματοποιηθῇ. Διότι, ἄλλως τε, δὲν λείπει ἀκόμη καὶ πολὺ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου, ΠΟΘΕΤΑ ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς μήνας, ἡ παιδικὴ ἡλικία ἐλιγώτερον ἀγαπᾷ τὸν Ἰούνιον. Κρίνω τουλάχιστον ἐξ ὅσων ἐνθυμούμαι ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια τὰ ἰδικά μου, νομίζω δὲ ὅτι ἐκτοτε δὲν μετεβλήθησαν τὰ πράγματα καὶ τόσον πολὺ... Ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ κατὰ τοῦ Ἰουνίου δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴν μετεβλήθη τῆς ἐποχῆς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μαΐου τελειώνει καὶ ἡ ἀνοιξίς, ἡ γλυκυτάτη ὥρα τοῦ ἔτους, καὶ ἀρχίζει τὸ θέρος μετὰ τὸν καύσωνα καὶ τοὺς αὐχμούς του... Βλέπω τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὸ μεσημεριανικὸν ἀθηναϊκὸν τοπίον. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ θέρος εἰσέβαλε πρὶν τοῦ ἐπιτραπῆ νομιμῶς, μετὰ τὴν ἀδειαν τοῦ Καζαμιά. Εἶνε ἀκόμη Μαῖος καὶ ὅμως ὁ ἥλιος καίει ὅπως τὸν Ἰούλιον. Ἐξηράνθησαν πρὸ πολλοῦ τὰ σμάραγδα τῶν λόφων, καὶ τὸ χεῖμα των, τὸ πρὶν κακκινωπὸν, ἐξάσπρισε τώρα ὡς νὰ ἐψήθη εἰς κάμινον. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀκόμη τῆς ἡμέρας ἔχασε τὸ ὠραῖον, τὸ ζωηρὸν κυανοῦν του χρώμα, καὶ τώρα ἀπλώνεται ξέθωρος, σκονισμένος, εἰς μέρη μέρη ἀσπριδερός, ὡς ὕψωμα ποῦ ἐξέβαψεν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ ἐξοχὴ καὶ ἡ πόλις πυρπολεῖται ἀδυσωπῆτως ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ θὰ προβάλῃ ἓνας ἄγριος καὶ φλογερὸς ἥλιος ἄνωθεν τοῦ Ἰουνίου καὶ ὅταν βλέπω καπνοὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ σπιτία, νάναθαίνον πυκνοὺς καὶ βραδεῖς, ἀδιατάρακτοι ἀπὸ κάθε πνοήν, καὶ νὰ κηλιδῶνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ τοπίον μετὰ μεγάλας χρυσοφαίους κηλιδας, μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ καίεται καὶ καπνίζει... Τί διαφορά ἀπὸ τὸ τοπίον, τὸ ὅποτον ἔβλεπα πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, μετὰ τοὺς λόφους τοὺς σκεπασμένους ἀπὸ ὠραίους ὄχρωπρασίλους τάπητας, μετὰ τὸν οὐρανὸν κυανῆς καθαρῆς οὐρανό, καὶ μετὰ τὴν διαυγῆ ἀτμόσφαιραν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔπαυαν νὰ καθαρῶνουν ἀπὸ κάθε κηλιδα ἀτιμού ἢ καπνοῦ αἱ δροσεραὶ τοῦ ἔαρος πνοαί!... Τὸ θέρος ἦλθε κ' ἐγκαθιδρύθη. Καὶ ὅταν διαβάξω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν χιονίζει ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰς πόλεις, καὶ ὅτι εἰς τὴν Πετρούπολιν τὰ ἔκλυθρα δίδουν καὶ παίρνουν, — βλέπω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυ-

ρόν μου τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, σκου-
πίσω τὸν ἰδρωτὰ μου, σταυροκοποῦμαι
καί... Ζηλεύω τοὺς Ρώσους.

Ἄλλ' ὅσον δυσάρετος καὶ ἂν εἶνε
ἡ αἰφνιδια αὐτῆ μεταβολῆ τῆς ὠραίας
ἀνοίξεως εἰς τραχὺ θέρος, δὲν εἶνε καὶ
ὁ κυριώτερος λόγος τῆς ἀντιπαθείας τῶν
παιδιῶν πρὸς τὸν πρῶτον θερινὸν μῆνα.
Ὁ Ἰούλιος αὐτός, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄλλα
ἄδωρα δῶρά του, τοῖς φέρει καὶ τὰς ἐξε-
τάσεις. Καὶ κατὰ ὀχληρότερον ἀκόμη :
τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων. Διότι ἂν
διὰ τοὺς περισσοτέρους, αἱ ἐξετάσεις
εἶνε μία ἐσθρῆ καὶ ἕνας θρίαμβος, ἡ με-
λέτη ὅμως τῶν ἐξετάσεων εἶνε δι' ὅλους
ἕνα μαρτύριον καὶ μία ἀγωνία... Νὰ
εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς εἰς ὀλίγας
ἐβδομάδας νὰ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἔμαθεν
εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους! Καὶ μὲ
αὐτὴν τὴν ζέσην! Καὶ ἀκόμη ὑπὸ τὸ
κράτος τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον τῷ προ-
ξενεῖ τὸ φάσμα τῆς ἐγγιζούσης δοκιμα-
σίας!.. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν
εἶνε καθόλου εὐχάριστον... Ἄλλὰ πρέ-
κει νὰ μοῦ ὁμολογήσετε καὶ σεῖς, ὅτι
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμῃ κανεὶς διαρ-
κτικῶς, αἰωνίως, εὐχάριστα καὶ διασκεδα-
στικά. Αὐτὰ ἔχετε καιρὸν νὰ τὰ κάμετε
καὶ νὰ τὰ χαρῆτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις—
ἂν, ἐννοεῖται, θὰ εἶνε ἐπιτυχεῖς. Ἄλλὰ
τὰ καλὰ κόποις κτώνται, λέγει ἡ τε-
τριμμένη καὶ μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ διὰ
νὰ φθάσετε εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυ-
χίαν ἑνὸς θριάμβου, πρέπει τὸν Ἰούλιον
αὐτὸν—τὸν ἀντιπαθητικὸν σας—νὰ κο-
πιάσετε, νὰ στενοχωρηθῆτε, νὰ βασανι-
σθῆτε, νὰ κλεισθῆτε, νὰ μελετήσετε
καί... νὰ λιγνεύσετε. Δὲν πειράζει ἔ-
χετε καιρὸν νὰ παχύνετε κατόπιν!..
Δὲν ὑπάρχει, ξεύρετε, τονωτικώτερον
φάρμακον καὶ ἀσφαλέστερον παχυτικόν,
ἀπὸ τὴν ἕσυχον συνείδησιν, ἀπὸ τὴν
συναίσθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε κανεὶς τὸ
βαρὺ του καθήκον...

Ἄλλὰ διατὶ σὰς τὰ λέγω τώρα αὐτὰ ;
Ἀπλούστατα διότι αὐριον ἀρχίζει ὁ
Ἰούλιος.

Ἐντελῶς δηλαδὴ διὰ τὸν τύπον.
Διότι σεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξεύ-
ρετε πλέον «πεταχτὰ κι ἀνάκατα» ποῦ
λέει ὁ λόγος. Δὲν ἔχετε καμμίαν ἀνάγκην
νὰ σὰς προτρέψῃ κανεὶς νὰ μελετήσετε
διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὰς ἐξετάσεις, διότι
γνωρίζετε καλὰ ὅτι καὶ καθήκον σας
εἶνε καὶ συμφέρον σας. Χρόνια τώρα μᾶς
ἔχετε συνειθίσῃ με τὰ ἄριστα σας καὶ
με τὰ λίαν καλῶς. Παρακάτω ποτὶ τὰ
παιδιά τῆς «Διαπλάσεως», ἀπὸ τὸ Δη-
μοτικὸν ἕως τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ θεα-
ροῦν ἐντροπήν των νὰ πάρουν μικρότε-
ρον βαθμὸν. Τῆ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ
εἰς τέτοια παιδιά ; Νὰ τοῖς εὐχηθῇ κα-
λὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις ; Καὶ
αὐτὸ θὰ ἦτο περιττόν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔλεγαν γιὰ τὸ λαμπρὸν παλάτι. Ἐλεγαν πὼς κατοί-
κουσε καὶ—μέσα μιὰ βασιλοπούλα πεντάμορφη, καὶ πὼς ὅποιοι κατώρθωνε
νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, θὰ τὴν ἔπαινε γυναικῶς του καὶ θὰ ἐγίνετο ὁ μεγαλῆτε-
ρος ἄρχοντας τοῦ κόσμου. Μὰ μ' ὅλ' αὐτὰ,
κανένας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πάρῃ τὸν ἐπικίν-
δυνον δρόμον ποῦ ἔβγαινε εἰς τὸ παλάτι.

Τὸν καιρὸ ἐκείνου, εἰς τὴν μεγάλην πολιτείαν,
ζοῦσε κ' ἕνας πτωχὸς μπαλωματῆς, ποῦ εἶδον

λεως πολλὸ κ' ἐκέρδιζε ὀλίγο.
Ὁ μπαλωματῆς αὐτὸς εἶχε
κ' ἕνα γυιό, ποῦ τὸν ἔλεγαν
Νίνο. Πολλὰς φορὰς ὁ μι-
κρὸς Νίνος ἔκουσε τὰ θαυ-
μάσια ποῦ ἔλεγαν γιὰ τὸ
παλάτι. Καὶ ἅμα μεγαλῶσε
κ' ἔγινε ἄνδρας, ὁ γυιὸς τοῦ
μπαλωματῆ εἶπε εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς
τὴν μητέρα του, πὼς εἶχε σκοπὸ, μετὰ τὴν εὐχή τους, νὰ πάρῃ τὸ δρόμον καὶ νὰ
πολεμήσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ παλάτι τῆς πεντάμορφης βασιλοπούλας.

Κλάματα, παρακάλια, συμβουλές, φοβέρες, ὅλα τοῦ κάκου ἐπῆγαν. Χρυσὸ
τὸν ἔκαμαν, ποῦ λέει ὁ λόγος, μὰ νὰ τὸν κρατήσουν δὲν μπόρουν. Κ' ἔτσι
μιὰ μέρα, ὁ Νίνος ντύθηκε καλὰ γιὰ ταξεῖδι, ζώστηκε ἕνα σπαθί κ' ἕνα
μαχαίρι, καὶ τὰ δυὸ καλὰ τροχισμένα, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του κ' ἔξεκίνησε.

Ὅλη ἡ πολιτεία μαζεύθηκε εἰς τὸ λόφον γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ γενναῖο παλικᾶρι
ποῦ θάμνηφοῦσε τόσα θεριά. Καὶ ὁ Νίνος, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε ἐκεῖ τοὺς
γέροντας γονεῖς του καὶ πῆρε τὴν εὐχή τους, κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ
λόφου, καὶ τράβηξε ἴσια κατὰ τὸ παλάτι.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΤΚΑΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μόνον ὁ λαός, ἐργάται καὶ μι-
κρέμποροι, τὸ ἰθαγενὲς ἐν γένει στοι-
χελόν, ἦτο μᾶλλον εὐνοϊκὸν καὶ διατε-
θειμένον νὰ υπερασπίσῃ τὸν Νικολέφ
κατὰ τῶν δικτῶν του, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ
φυλετικῆς συμπαθείας, διότι καὶ οἱ ὑπε-
ρασπισταὶ αὐτοί, κατὰ βάθος, δὲν ἦσαν
πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητός του.
Ἄλλὰ καὶ τί ἔμποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ
πτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ; Μὲ τὰ μέσα
τὰ ὅποια διέθετον οἱ ἀδελφοὶ Γιοσχάουζεν
καὶ τὸ κόμμα των, ἦτο εὐκόλον νὰ τοὺς
πάρουν μετὰ τὸ μέρος των, νὰ προκαλέσουν
ταραχάς, καὶ οὕτω νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν
διοικητὴν νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀλαί-

κῆς ἐξεγέρσεως», κατὰ τῆς ὁποίας θὰ
ἦτο ἐπικίνδυνον νάνταχθῇ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθέως συνταρα-
σομένης πόλεως, μολοντὶ τὸ προά-
σκειον διεσχίζετο ὀλονδὲν ὑπὸ πλῆθους
ἀσπῶν καὶ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ—προθύ-
μων πάντοτε νὰ ὑπηρετήσουν τὸν πλη-
ρόντονα...—καὶ μολοντὶ ἐγίνοντο καὶ
συλλαλητήρια ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας του,
ὁ Δημήτριος Νικολέφ διετρεῖ ἀγέρωχον
ψυχραιμίαν, ἀληθῶς καταπληκτικὴν. Ὁ
ιατρός Χαμίν, τῆ παρακλήσει τῆς Ἰλ-
κας καὶ τοῦ Ἰωάννου, ἀνέλαβε νὰ τὸν
πέισῃ νὰ μὴν ἐξέρχεται. Ἐπῆρχε φό-
βος νὰ προηλακισθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς,
ἴσως καὶ νὰ κακοποιηθῇ... Ὁ καθηγη-
τῆς τὸ παρεδέχθη καί, χάριν τῶν τέκνων
του, ἔμενε κλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν,
ἐλπὲρ ποτε ὅμως ἀκούωντος, καὶ ὥρας
ὀλοκλήρους διερχόμενος μόνος εἰς τε

σπουδαστήριόν του. Μαθήματα δὲν ἔ-
διδε πλέον, οὔτε κατ' οἶκον οὔτε ἐξω.
Δὲν ὤμιλει σχεδὸν διόλου, δὲν γῆχαρι-
στεῖτο οὔτε νὰ τῷ ὀμιλοῦν, καὶ δὲν ἔκα-
νε κανένα ὑπαντιγμὸν περὶ τῆς «ὑπο-
θέσεως». Τὸ ἦθικόν του εἶχε ἀλλοιωθῆ
ἐπαισθητῶς καὶ τὰ τέκνα του, καθὼς
καὶ οἱ φίλοι του, ἀνησυχούν. Ὅχι ἀδί-
κως. Διὰ τοῦτο ὁ ἱατρός Χαμίν, τοῦ
ὁποιοῦ ἡ φίλια ἐφθανε μέχρι τῆς ἀπολύ-
του ἀφοσιώσεως, τοῖς ἀπέρριπεν ὅλον τὸν
καιρὸν, τὸν ὅποιον αἱ ἀσχολίαι τοῦ
ἐπαγγελλομένου τῷ τῷ ἔβριαν ἐλευθε-
ρον... Ὁ κ. Δελλαπὸρτ καὶ μερικοὶ ἄλ-
λοι συνηθροῦντο καθ' ἐκάστην ἑσπέραν
εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὅποian εἰσεχώ-
ρουν κάποτε, φθάνουσαι ἀπὸ τὸν δρόμον,
αἱ ἐχθρικαὶ κραυγαί, καὶ τὴν ὅποian
ἡ ἀστυνομία δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιτηρῇ,
κατὰ διαταγὴν τοῦ συνταγματάρχου
Ραγκενῶφ.

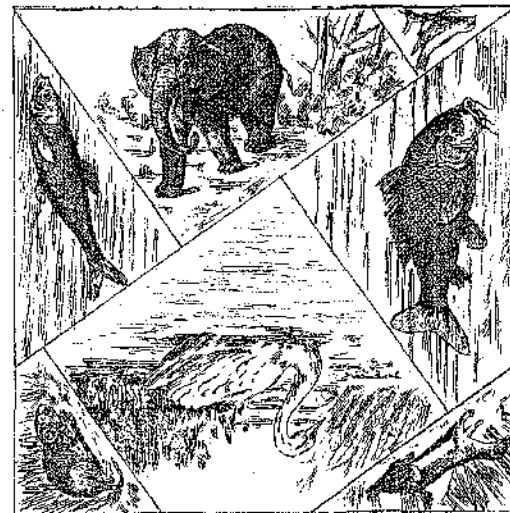
Μελαγχολικαὶ ἑσπερίδες, εἰς τὰς
ὁποίας ὁ Δημήτριος Νικολέφ δὲν
ἐλάμβανε μέρος διόλου!.. Ὅπως ἔ-
ποτε ὅμως ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἰλκα
δὲν ἦσαν μόνον κατὰ τὰς θλιβεράς
ἐκείνας ὥρας, τὰς ὁποίας τὸ νύκτιον
σκότος καθιστᾷ ἀκόμη θλιβερώτερας
καὶ αἱ ὁποιαὶ περνοῦν τόσον ἀργά!..
Ἐπειτα οἱ φίλοι ἀπήρχοντο. Ὁ Ἰω-
άννης καὶ ἡ Ἰλκα ἀπεσύροντο τότε
εἰς τὰ δωμάτιά των, μετὰ τὴν ψυχὴν
πλήρη ἀγωνιῶν, κ' ἐκεῖθεν ἔτειναν
τὸ οὖς πρὸς τοὺς θορύβους τῆς ὁδοῦ,
ἀκούοντες ὀλονδὲν τὸν πατέρα των νὰ
βηματίζῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὡς ἔάν
τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρῆ ἡσυχίαν...

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἐσκέ-
πτετο πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
Δόρκατ. Ὑπὸ ποίας θλιβεράς
συνθήκας θὰ παρουσιάζετο εἰς
τὸ Πανεπιστήμιον ;... Ποίαν
ὑποδοχὴν θὰ τῷ ἔκαμναν οἱ φοι-
τηταί, κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη ἐκ τῶν
συναδέλφων του οἱ ὅποιοι τῷ
εἶχον δεῖξῃ μέχρι τοῦδε τὴν
εὐλικρινεστέρην φιλίαν ; Ὅθ' εὐ-
ρισκεν ἀκόμη παρὰ τὸ πλευρὸν
του τὸν Γοσποδὶν ταυλάχιστον,
πρόθυμον νὰ τὸν υπερασπίσῃ, ἢ θὰ εἶχε
παρασυρθῆ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ ἄλλοι,
ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης ;..
Καὶ πὼς θὰ ἔμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ
τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνώπιον τοῦ ὄβριστοῦ
του, τοῦ Κάρλ Γιοσχάουζεν ;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀθῶος ! ἔλεγε
πάντοτε πρὸς τὸν ἱατρὸν Χαμίν. Ἡ ἀνα-
κάλυψις τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου θὰ
καταδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἄλλ'
εἰτε γίνῃ αὐτὸ εἴτε ὅχι, ἐγὼ θὰ ἐξα-
ναγκάσω τὸν Κάρλ Γιοσχάουζεν νὰ μοῦ
δώσῃ λόγον διὰ τὴν ὄβριν του. Καὶ μά-
λιστα τὸ γρηγορώτερον, διότι δὲν βλέπω
ὄν λόγον ποῦ πρέπει νὰ τὸ ἀναβάλλω...
Μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωνεν ὁ

ιατρός Χαμίν νὰ κατευαῖξῃ τὸν νέον.
— Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, Γιάννη
μου, τὸν συνεβούλευε, καὶ ἡ φρόνησις
προπαντός!.. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, πρῶ-
τος ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ : Κάμε τὸ καθή-
κόν σου !
Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἐπέθετο, καὶ
ἴσως, ἄνευ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων
τῆς ἀδελφῆς του, θὰ διέπραττε καμμίαν
ἀφροσύνην, ἡ ὅποια θὰ ἐπεδεινῶνε τὴν
κατάστασιν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἀρξέας του εἰς
Ρίγαν, ἀφοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν
του μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, καὶ καθ' ἣν
στιγμὴν ἀπεσύροντο οἱ φίλοι του, ὁ
Δημήτριος Νικολέφ εἶχε ἐρωτήσῃ ἕαν
ἦλθε καμμία ἐπιστολὴ εἰς τὸνομά του.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

[Ἰδὲ σχετικὸν ἄρθρον εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα]

Ὅχι... ὁ διανομεὺς εἶχε φέρῃ μόνον
τὴν ἐφημερίδα τοῦ σλαυϊκοῦ κόμματος,
τὴν ὅποian ἔφερε κάθε βράδυ.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ὥραν τῆς
διανομῆς, ὁ καθηγητῆς, ἐξελθὼν τοῦ
γραφείου του, κατήλθεν εἰς τὴν ἐξώθυ-
ρον διὰ νὰ ἀναμεινῇ ἐκεῖ τὸν ταχυδρόμον.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ προάσκειον ἦτο
ἀκόμη ἔρημον, καὶ μόνον δύο-τρεῖς
ἀστυνομικοὶ χωροφύλακες περιεφέροντο
ἐξώθεν τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἰλκα, ἀκούσασα τὸν πατέρα της,
κατήλθε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θύραν.

— Περιμένεις τὸν διανομέα ;... τὸν
ἠρώτησε.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος Νι-

κολέφ. Νομίζω ὅτι παράργησε σήμερα.
— Ὅχι, πατέρα μου, εἶνε ναρὶς
ἀκόμη, σὲ βεβαίω... Ὁ καιρὸς εἶνε ψυ-
χρός... Καλλίτερα νὰνεβῆς ἀπάνω...
Περιμένεις κανένα γράμμα ;

— Ναι, παιδί μου... Ἄλλὰ εἶνε
περιττόν νὰ μετῆς καὶ σὺ ἐδῶ... Πή-
γαινε εἰς τὴν κάμαρά σου...

Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς, κρίνων ἀπὸ τὸ ὄφος
του, ὅτι ἡ παρουσία τῆς Ἰλκας τῷ
ἐπροξενεῖ κάποιαν στενοχωρίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ διανο-
μεὺς. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιστολὴν διὰ
τὸν καθηγητὴν, καὶ ὁ Νικολέφ δὲν ἠδυ-
νήθη νὰ κρῆσῃ τὴν ζωηρὰν του δυσἀρέ-
σκειαν...

Τὴν αὐτὴν δυσἀρέσκειαν ἔδειξε καὶ
τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ, ὅταν
ὁ διανομεὺς διήλθεν ἐκ τῆς οἰκίας
χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Ἀπὸ ποῦτον
λοιπὸν ἐπερίμενε γράμμα ὁ Δημή-
τριος Νικολέφ ; Καὶ τί σημασίαν εἶ-
χεν αὐτὸ τὸ γράμμα ; Ἐσχετίζετο
ἀρὰ γε μετὰ τὸ ταξεῖδι του ἐκεῖνο, τὸ
ὅποion εἶχε τόσον δυσἀρέστους συνε-
πείας ;... Δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ τί-
ποτε...

Τὴν πρωῖαν ἐκείνην, εἰς τὰς ὀκτώ,
ὁ ἱατρός Χαμίν καὶ ὁ κ. Δελλαπὸρτ,
ἐλθόντες ἐν σπουδῇ, ἐζήτησαν νὰ
ἴδουν τὴν Ἰλκαν καὶ τὸν Ἰωάννην,
διὰ νὰ τοῖς ἀνακοινώσουν ὅτι ἡ κηδεία
τοῦ Πῶς θὰ ἐγίνετο τὴν ἰδίαν ἡμέ-
ραν, ὅτι πολλὸ πειθάνον νὰ διωργα-
νοῦντο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διαδηλώσεις
ἐναντίον τοῦ Νικολέφ καὶ ὅτι φρό-
νιμον ἦτο νὰ λάβουν μερικὰ προφυ-
λακτικὰ μέτρα.

Πραγματικῶς, τὰ πάντα ἡμ-
ποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ
τὴν ἐχθρὰν τῶν ἀδελφῶν Γιο-
σχάουζεν. Εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ
κηδεύσουν μεγαλοπρεπῶς τὸν ὑ-
πηρέτην τῆς Τραπεζῆς των.
Τοῦτο ἦτο δεῖγμα συμπαθείας
πρὸς τὸν ὑπηρετήσαντα τόσον
πιστῶς ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη
τὸν οἶκόν των, ἔστω ! Ἄλλ' ἦτο
καὶ φανερόν ὅτι διὰ τῆς μεγα-
λοπρεποῦς κηδείας τοῦ θύματος, ἐσκό-
πων καὶ ἠλπίζαν νὰ ἐξερεθίσουν ἀκόμη
περισσότερον τὸν λαὸν ἐναντίον τοῦ «δο-
λοφόνου».

Βεβαίως ὁ διοικητῆς θὰ ἔκαμνε φρό-
νιμα νὰπαγορευθῇ τὴν διαδήλωσιν αὐ-
τὴν, τὴν ὅποian τόσον πομπωδῶς ἀνήγ-
γειλαν αἱ ἀντισλαυϊκαὶ ἐφημερίδες. Ἄλλ'
εἰς τὴν ἔξασιν ἐκείνην τῶν πνευμά-
των, ἡ ἐπέμβασις τῆς ἐξουσίας δὲν ἔμπο-
ροῦσεν ἀρὰ γε νὰ φέρῃ χειρότερα ἀπο-
τελέσματα ; Τὸ καλλίτερον λοιπὸν ἦτο
νὰ ληφθοῦν ταναγκαῖα μέτρα διὰ νὰ μὴ
διαταραχθῇ ἡ δημοσία τάξις, καὶ νὰ
φρουρηθῇ ἡ οἰκία τοῦ καθηγητοῦ διὰ
πᾶν ἐνδεχόμενον.

*Αγάπης με τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλευσίδα καὶ Μακεδονίδα Λιμνὴν.— ἡ Εὐχὴ τῆς Μάννας με τὸν Κλάδον τῆς Ἀμυγδαλίδας, Περσεύσαν Ἐλπίδα καὶ Μεγαλειώδη Μπουκετάκι.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐλαιοφόρον, Κόρην τῆς Μακεδονίας (ἔσπελα πέρασε τὸ χέρι;) Ἐνδοσιώδη Ἑλλῆνα (καμνίαν ἀμφιβαλίαν δὲν ἔχω ὅτι θὰ προβιδαθῆς, καὶ μέλιστα με λαμπρὸν βαθμὸν) Αἰμοστάζουσαν Καρδίαν (πολὸ μού ἄρεσεν ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Πευκοστόλιστο Νησί (πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ· αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειράν) Μικρὸ Διαβολάκι (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Σουλίου καὶ περιμένω λεπτομερείας διὰ νὰ γράψω περισσότερα) Γαργαλίαν Κρήνην (περὶ αὐτῶν ποῦ μ' ἐρωτᾷς δὲν γνωρίζω τίποτε· εἴτε διαβάξω ποτὲ ἐφημερίδας τοιοῦτου εἶδους) Μυθόουσαν Φύσιν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ζεσπὰ ἔρωτα) Χρυσόφραση Ἐλπίδα, Ἀστέρα τῆς Βιόνης, Ἀρχιεπισκοπὸν Γερμανόν (νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ νεογέννητη ἀνεψούλα· ἔ, ἄρα τὴν χορτάσης, γράψε μου) Γλυκεῖαν Ἐλπίδα (ὠραία τὰ τετράδιά σου· καὶ αἱ ἴδιαι εἰς ὅλα σου τὰ τετράδια εἰμπορεῖ νὰ εἶνε αἱ ἀπαντήσεις, καὶ διαφορετικαί· ὅπως θέλεις) Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος (κ' ἐρεῖς ἰδῶ δὲν πῶμε παρὰ κάτω· διόδασε τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωvus νὰ ἴδῃς τί ζῆστη κάνει) Ἑλληνικὸν Ἀστέρα (ἔχει καλῶς) Μακεδονικὸν Πέδον (αἱ παραγγέλια σου ἐξτελετήσαν) Ἰέρων τοῦ Μοριᾶ (ἐπεστράφη) Γέρω-Καπετάνιον (εὐχόμενι παραρασιακῶ) Σταθρον Σ. (τὸ πείραμα εἶνε τῶνδ' ἐπιπέργων θὰ δοκιμάσω, καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ τὸ δημοσιεύσω) Θελλωδὴ Οὐράνιον (ἔχει καλῶς· διέκοψα) Κλαυσιγέλιον Ζωήν (μὰ δὲν τὸ εἶδες εἰς τὸ 25ον φύλλον;) Ἐοσίαν (ἔσπελα) Ἀντάρτην (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ ζεσπὰ ἔρωτα) σημερινὸν ἐγκρίνω τὰ ψευδώνυμα) Μυθόουσαν Φύσιν κτλ. κτλ.

Εἰς σεὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Μαΐου θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ὁ λόγος τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι παιδίται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλου, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φέλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐσπερικῶν μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐσπερικοῦ μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου.

248. Στοιχειώγραφος.

Πῶς εἶμαι ἀνήμερο θεοῖδ
Δὲν πρέπει νὰμφιβάλλῃς
Μ' ἂν κατορθώσης μοναχῶ
Ἐνα στοιχεῖο νὰ βγάλῃς,
Γίνεται κάτι τι μ' αὐτὸ
Παράξενο πολὺ·
Δὲν θὰ σέ φάω τότε· ἐγὼ
Μόν' θὰ μὲ φῆς ἐσύ!

249. Τονόγραφος.

Κάποιος θεὸς ἐπίθετον τὸν τόνον καταβάζει· Χωρὶς τὸ ἄλλο σῶμά του καθόλου νὰ τἀλλάξῃ· Κ' ἀμέσως φανερόνεται·— ἂν θὰ τὸ εὕρῃς, ἂν... Ἐμπρὸς σου ἕνας Τυτάν.

250. Ἀστὴρ ἐξ ἀναγραμματισμοῦ πῶν Ἀντιθέτων.

Διὰ τοῦ καταλλήλου ἀναγραμματισμοῦ τῶν ἀντιθέτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ εὕρεθῶν ἄλλα τῶσαι λέξεις τοιαῦται, ὥστε νὰ σχηματίζεσαι δι' αὐτῶν Ἀστὴρ·
Μακάριος, ὀρθόν, οὐωπηλός, χορδῆ.

251. Μεγάλῃ Ἀριθμητικῇ διὰ λέξεων.
Δοξατικόν—Πρόθεσις—Ἀναφορικόν +
Ζῶον—Ἐπίρρημα τρόπου—Ἀρθρον +
Ῥῆμα—Ἐπιφώνημα—Μικρὸν τετράποδον +
Ῥῆμα—Ἐπίρρημα χρόνου—Πρόθεσις +
Ἀίσθημα—Προστακτικὴ—Φωνήν +
Φυτὸν κοινῆς χρήσεως—Ἄνθος—Σύνδεσμος +
Ῥῆμα—Πρόθεσις—Σύμφωνον +
Ἐνδοξὸς πόλις—Γράμμα—Ἀπαγορευτικόν +
Δένδρον—Ἀντωνυμία ἀόριστ.—Σύμφωνον +
Πρόσωπ. ἀγ. Γραφή—Ἐπίρρημα—Ἀρθρ. +
Θεὸ Αἰγυπτία—Ἀριθμητικόν—Ζῶον +
Ἄθροισμα ὑπολοίπων· Γνωστὸν γνωμικόν.

252-253. Κρυπτογραφικὸν μετ' Ἐπιγραφῆς.

Ἰδὼν πρῶτον τὸ κάτωθι Κρυπτογραφικὸν τετράστιχον, ἀντικατάστησον εἰτα τοὺς ἐν τῇ Ἐπιγραφῇ ἀριθμοὺς καὶ γράμματά διὰ τῶν ἀντιστοιχῶν γραμμάτων καὶ ἀνάγνωσε τὴν:

1 234564737 890 543290
84 543234 23456488a3
8 43781γ4 ε36:548η47
7847 84η2347 αδι4η488a3

7 4 η α 3
8 4 8 δ 7
3 8 α 3 7
3 7 α 7 1
α 7 β 4 3
4 1 η 1 8

254-255. Κενρωμένον Γνωμικόν διὰ Μαγικῶν Γεγμάτων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' εἰὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τῶσαι λέξεις. Ἐκ τούτων πάλιν, τῇ ἀραιρίσει δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης καὶ συναρμολογήσει τῶν λοιπῶν καθ' ἣν εὕρισκονται σειράν, νὰ σχηματισθῇ γνωμικόν:

Φίλος, Ἐλάνη, Αἴγνα, ἦλος, Αἶνος, τέλη, Κρῆς, Θεός, Ἐστία, ἰκαή.

256. Ἀηροστικίδες Ἀηροστικίδων.

Τῶν πέντε λέξεων τῆς Α' ομάδος τὰ μὲν ἀρχικὰ σχηματίζουν ὄνομα γυναικείου πάγκοινων, τὰ δὲ δευτέρα πόλιν τῆς Τουρκίας. Τῶν ἔξ λέξεων τῆς Β' ομάδος, τὰ μὲν ἀρχικὰ σχηματίζουν ἀρχαίαν ἰταλικὴν χώραν διάσημον, τὰ δὲ δευτέρα Βασιλισσάν τῆς Ἑλλάδος.

Τίλος, τῶν οὕτως εἰρεθισσομένων τεσσάρων λέξεων, τὰ μὲν ἀρχικὰ σχηματίζουν ἐπίρρημα, τὰ δὲ δευτέρα πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Α' 1, Ρωμαιοὺς στρατηγός· 2, Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· 3, Κριτής· 4, Φυτικὴ χρωστικὴ οὐσία· 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
Β' 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· 3, Ἀρχαία πόλις ἰταλικῆ· 4, Ἔπος· 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 6, Φυτὸν ἀρωματικόν.

257. Γρίφος μετ' Ἀηροστικίδων.

Ἰα, νοῶ, δῆ, ὄναρ, ὄθς, Ἄνθος, Ἄρης, α.
Ἰδὼν τὸν παρόντα γρίφον, πέντε λέξεις θά- [ποκτήσης.
Μὲ τὰ πρῶτα γράμματά των τὸν Πρωφῆτην [θάναστήσης·
Τὰ δὲ δευτέρ' ἂν θελήσης νὰ τὰ γράψῃς στῆ [σειρά,
Κάποια πόλις θὰ ὄης τότε νὰ προβάλλῃ μιά [χηρὰ.
Τῆς πρώτης δὲ τὸ πρῶτον στοιχεῖον ἔαν [λάβῃς
Τὸ δευτέρον τῆς ἄλλης, καὶ οὕτω καθεξῆς,
Ἐν σύμπτωμα τῆς...ζῆστης
Ἐμπρὸς σου θὰ ἴδῃς·

(Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐληφθησαν ἐκ τῆς Βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδεμένους 8 λεπτὰ 5 μόνον μετὰ ἀπλά στοιχεία τοῦ διπλασίου, καὶ μετὰ εφ' ἑατὰ τὸ τριπλασίου. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ εὐχρηστικαὶ τῶν 15 πληρωθῶνται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὴ περὶ αἰετῆ ἢ ποικίλα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων ὑπολογίζεται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλά.— Αἱ μὴ συνδεδεμένοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Ἐν Βόλῳ Ἀδμόμιος Καλλιτέχνης, Τεργέστη Ἀναστασιος Δεσσύλης, Χίω Ἀθάνατος Ἑλλάς.— Ζητοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν.— Οἱ ὑπ' ἡμῶν ἐγγραφεύτες ἄποροι, στερούμενοι ψευδωνύμων, ἀπευθυνθήτωσαν τῷ γραμματεῖ, πρὸς λήψην (διεθλυστικὸν ἐν φδλ. 10φ).— Ἐκ τοῦ Γραφείου α' Ὁραίας Χίου. (H, 289)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ συλλυπηθέντα μ' Ἰωάννην Ἀστέρα.— Βασιλοπούς (H, 290)

Μαρία, πῶς πῆγε ἡ εἰς Ὀλυμπίαν ἐκδρομὴ σεαυ; Ζήτη ἡ Πανελληνίος Αἰγυπτιακῆ Ἐνώσις! — Ταξίλι, Μορδάου, Κάρολος. (H, 291)

Σύλλογος «ΝΕΟΤΗΣ» πανηγυρίζων τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν ἀγαπῆτοῦ του καὶ δραστηριωτάτου προέδρου Ἐνωσις ἡ Θάνατος, πέμπει ἀπὸ ἀνθοδέμας πλῆρη τῶν ἐγκαρδιωτέρων εὐχῶν πάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσει τοῦ προέδρου τῆς «Νεότητος», ἡ κληρωσις τοῦ λαχείου τοῦ Συλλόγου ἀναβάλλεται διὰ τὴν 25ην Ἰουνίου ε. ἔ.— Ὁ Πρόεδρος Ἐνωσις ἡ Θάνατος. (H, 293)

Ἐνα μικροῦτο μετὰ τὰς ἐπιθετικὰς εὐχὰς καὶ στέλλομεν ἐπὶ πολυαγαπημένῳ Ἐνωσις ἡ Θάνατος γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ, καὶ τοῦ εὐχόμεθα βλοφύχως τὴν ἐκπλήρωσιν παντὸς ἐπιθυμητοῦ.— Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη, Ταξιδεύτρια Ἀρτεμια. (H, 294)

Ἐυχόμεθα τῷ προσφιλοτάτῳ μας Ἐνωσις ἡ Θάνατος πᾶν εὐδαίμων ἐπὶ τῇ νομαστικῇ ἑορτῇ του.— Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἐομῆς Ἀκάπτης. (H, 295)

Χρόνια πολλά, Αἰγυπτία Βασιλοπού καὶ Αἰγυπτίε Πόλην, — Ἀλεξανδρινὴ Ἀριστοκρατία. (H, 296)

Ἀγαπήτῳ συνάδελφῳ, παρακαλεῖσθε ὅπως κατὰ τὰς προσεχέας ἐκλογὰς ψηφίσῃτε, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, τὰ ὑπέρῳμα ψευδώνυμα ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ, Ἄλμυροῦ ΧΡΥΣΟΦΤΗΡΗ ΕΛΠΙΔΑ, Βόλου Δὲν πιστεύομεν νὰ εὕρεθῇ συνδρομητῆς νὰ μὴ τα προτιμήσῃ.— Γαργαφία Κρήνη, Πρόεδρος Συλλόγου Ἄλμυροῦ. (H, 297)

Ὁ Σύλλογος Ἐμψυχοῦ χαιρετίζει τὴν Ἱδρυσιν τῆς Ἀπανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως καὶ στέλλων αὐτῇ τὰς καλλιτέρας του εὐχὰς, ὑπόχεται τοῖς ἀποσιωπαστικῶν αὐτῆς ψευδωνύμοις: ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΣΧΟΥΣ ΕΛΛΑΔΣ ΒΛΑΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ἑκθυμοτάτην γνωστήσῃν. (H, 298)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ
ΔΑΤΡΟΥΜΝΙΚΗ
Ἐπονηφία διὰ πρῶτα Δημοψηφισματος τοῦ 1908.